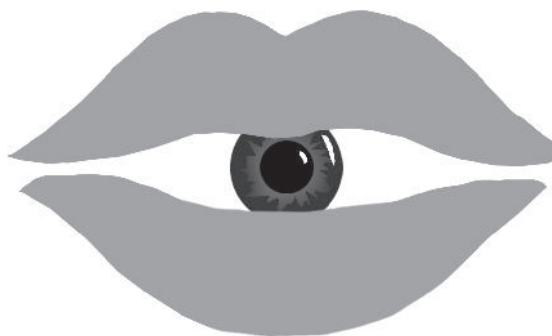

**MAXINE
MEI-FUNG CHUNG**

CE VOR FEMEILE

CONVERSAȚII
DESPRE DORINȚĂ,
PUTERE, DRAGOSTE
ȘI DEZVOLTARE

Traducere din limba engleză
de **Ianina Marinescu**

EDITORI

Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

REDACTARE

Vlad Vedeanu

DESIGN ȘI ILUSTRĂȚIE COPERTĂ

Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUȚIE

Cristian Claudiu Coban

DTP

Răzvan Nasea

CORECTURĂ

Lorina Chișan
Cristina Spătăreanu

Descrierea CIP a Bibliotecii

Naționale a României

MEI-FUNG CHUNG, MAXINE

**Ce vor femeile : conversații despre dorință, putere, dragoste
și dezvoltare / Maxine Mei-Fung Chung ; trad. din lb. engleză de
Ianina Marinescu. - București : Editura Trei, 2025**

ISBN 978-606-40-2503-6

I. Marinescu, Ianina (trad.)

159.9

Titlul original: *WHAT WOMEN WANT: Conversations on Desire, Power,
Love & Growth*

Autor: Maxine Mei-Fung Chung

Copyright © Maxine Mei-Fung Chung, 2023

Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2025

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90;

Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2503-6

Cuprins

<i>Introducere</i>	11
<i>Mame și alte amante</i>	21
<i>Tatăl meu, un nenorocit</i>	69
<i>Corpul meu, regulile mele</i>	119
<i>Cântec de leagăn și de alean</i>	167
<i>Zgomot alb</i>	219
<i>Iubire la amiază</i>	267
<i>Un ghimpe de speranță</i>	309
<i>Iată ce ne dorim</i>	352
<i>Concluzie</i>	355
<i>Mulțumiri</i>	361
<i>Surse citate</i>	365

Introducere

În căutarea felului *propriu* de a dori

Mai 1980

Văzusem peștele chiar înainte să-mi ajungă cuvântul la urechi. *Sensibilă*.

Fusese rostit de multe ori când eram mică, fiind caracterizarea la care tata recurgea ori de câte ori plângeam, ceea ce se întâmpla des; imprevizibil și, se pare, stânjenitor. Eram *prea sensibilă pentru viață*, zicea el, uneori arzându-mi o palmă. Eram al doilea copil și unica lui fiică și, spre deosebire de fratele meu, îmi plăcea mâncarea asiatică servită în restaurantele din cartierul chinezesc.

Vreau să văd peștii, nu m-am lăsat eu, arătând cu degetul.

Tata mă luă de mână și mă conduse la enormul acvariu din mijlocul restaurantului, făcându-i semn ospătarului să ne însoțească. Privind la peștii multicolori unduindu-și cozile portocalii, am uitat pe dată că nu

eram doar eu și tata acolo. O clipă mai târziu am fost smulsă din transa mea caleidoscopică de ospătarul care, înalt și mirosind a tutun, mă bătu pe umăr. Ca să se dea în spectacol, linse vârful creionului și, cu degete pătate de nicotină, dădu una dintre puținele pagini ale carnetelului său. Cei doi bărbați se aplecară unul spre celălalt, râzând pe înfundate.

Îl vrem pe cel ascuns acolo în spate. Cu mult usturoi, zise tata zâmbind și indicând un pește. Apoi izbucni în hohote tot mai puternice de râs.

Am fost copleșită de frică. Oare vorbea serios? Oare urmau să mă pedepsească și pe mine? Crima mea de a dori să mă uit, fascinată, la pești să fie motivul cruzimii lor? Am început să tremur din toate măduarele mele mici.

Nu am reacționat la gluma lor; îmi era prea frică. Mesajul de la tata era cât se poate de clar: dorința mea, dacă nu era ținută în frâu, „permisă“ și vegheată de el, avea să fie ridiculizată — ucisă.

Pe-atunci, *vreau* era ca o stafie ascunsă în fundul gurii, căreia nu îndrăzneam să-i dau glas. Rostit acum, dă glas eliberării, iubirii și evoluției. *Vreau*, cu insistență, să-mi manifest dorințele în felul *meu*.

Poate că accentul pus de tata pe cuvântul *sensibilă* a fost ca un dar. Și chiar dacă pe la 20 de ani l-am rătăcit o vreme, în cele din urmă, din fericire, l-am regăsit. Mult mai târziu mi-am asumat termenul și am făcut din el sursa înțelepciunii mele. Mi l-am apropiat și l-am păstrat în mine, scaldându-mă în semnificația lui. Îmi dau seama acum că reprezenta toate restricțiile, dominația și rușinea iscate de dorințele mele din copilărie, menite

să mă facă apoi să înțeleg cât de important era ceea ce îmi doream.

Forța motrice și sursa de inspirație au stat la baza discuțiilor din această carte. În ultimii 15 ani am lucrat ca psihoterapeut, alegând o metodă de lucru în care pasiunea mea pentru viața civică și justiția socială să fie la loc de cinste, alături de munca și compasiunea necesare în cabinet. În tot acest timp am avut importanta sarcină de a asculta, a învăța, a scrie și a preda psihologie, iar fascinația pentru ce își doresc femeile s-a aflat în centrul căutărilor mele.

Sigmund Freud a afirmat cândva: „Marea întrebare la care nu s-a răspuns niciodată și la care nici eu nu am reușit încă să răspund, în pofida celor 30 de ani petrecuți cercetând sufletul feminin, este «Ce vor femeile?»“.

Pe-atunci eram în formare ca psihoterapeut și am fost năucită de afirmația lui Freud. Era un mister de ce părintele psihanalizei — pentru mine un geniu nu mai puțin năucitor — nu putea totuși să răspundă la această întrebare fundamentală. Poate că, până la urmă, psihanaliza nu era așa cum mi-o imaginasem și se ocupa în schimb, la fel ca Freud, cu sfădeli detectiviste; istoria de viață a pacienților, înghesuită în niște teorii ordonate. Oare Freud și excentricii săi discipoli vienezii știau ceva ce eu nu știam? Era acea întrebare, chiar dacă le viza în primul rând pe femeile din epoca victoriană, încă o enigmă? Ne simțim în continuare încurcați în fața deschiderilor generate de cercetarea dorinței feminine?

De când am aflat de nedumerirea lui Freud am iscat breșe tot mai largi către o lume nouă, teorii noi și o

nouă înțelegere a psihoterapiei, căci fiecare pacientă a venit în terapie cu forma, esența și energia unice. Poate că abordarea lui Freud, clasică și distantă, de a analiza din perspectiva privilegiată a bărbatului alb și heterosexual, nu i-a permis să pătrundă în lumea femeilor. Cum ar fi putut? Și oare chiar le asculta? Poate zâmbești citind această izbucnire, dar, lăsând gluma la o parte, când ascuți ținând seama de rasă, etnie, orientare sexuală, clasă socială și vârstă, poți să auzi ce spun femeile și cum își revendică dorințele.

Femeile nu sunt un mister, după cum nici dorințele ori nevoile lor nu sunt. Dar dorința feminină are o oarecare complexitate. Ce doresc să înțeleg mai profund sunt motivele pentru care rămânem blocate în negare, fără iubire și într-o continuă stare de tânjire.

Din câte am observat în activitatea mea clinică, dorințele interzise ale femeilor dau naștere rușinii, depresiei, automutilării, unei stime de sine scăzute, inaniției emoționale și unei iubiri anorexice. Ca terapeut, mă doare și mă înfurie să fiu martora acestor dorințe neîmplinite.

A dori înseamnă a fi conectat cu sine și cu ceilalți. Este o trezire a speranței, o undă verde dată poftelor inimii și un pas mai departe pe calea vindecării, într-o epocă cumplită și întunecată în care suntem avertizate: *Renunță la dorințe, altfel nu ești în siguranță*. Întreabă-te ce se va întâmpla dacă alegi să trăiești susținută de dorințele tale creative. Cum te-ai simți? Ce s-ar schimba? Ce posibilități apar? Și apoi întreabă-te dacă merită să lupți cu temuta dorință din sufletul tău.

Ce vor femeile. Conversații despre dorință, putere, iubire și evoluție este o colecție de povești adevărate care se

întrepătrund și care analizează viața femeilor și relația lor cu dorința. Mai este și o fereastră ușor întredeschisă către relația apropiată dintre psihoterapeut și pacient, fereastră care-și va fi atins scopul dacă, data viitoare când ceea ce îți dorești ți se va părea o insulă îndepărtată, te vei opri, pătrunsă de un gând diferit.

Ce vor femeile este o scrisoare de dragoste către șapte paciente cărora nu le pot da numele. Sunt povești adevărate, dar am făcut modificări pentru a le proteja identitatea. Dialogul nu este reprodus cuvânt cu cuvânt, dar este acurat în esență și redă interacțiunea dintre noi. Fiecare pacientă a citit manuscrisul propriei povești și și-a dat consimțământul pentru publicare și acordul pentru camuflare, unele oferindu-mi chiar sugestii editoriale la care am luat aminte și pe care, de cele mai multe ori, le-am și implementat. În unele cazuri, pacientele au fost de părere că acea camuflare era prea profundă și extinsă și m-au îndemnat să fac o descriere mai exactă a poveștii lor. Una dintre paciente, căreia îi voi spune Ruth, a fost cea care a dat titlul capitolului dedicat ei. O altă pacientă mi-a mărturisit că are impresia că mă cunoaște mai bine după ce și-a citit propria poveste, iar de atunci a putut să-și asume riscuri mai mari în terapie. O altă pacientă a fost tulburată de atacurile rasiste pe care le-am suferit în copilărie.

Am lucrat mult cu cele șapte femei din această carte și mi-am fundamentat selecția pe forța dorinței lor, pe cât de ușor se poate rezona cu poveștile lor și pe faptul că motivele care le-au mânat să vină la terapie au rămas adânc înrădăcinate în corpul lor. Povestea „Iubire în amurg“ vorbește despre cum pacienta a găsit iubirea relativ târziu, iar „Tatăl meu, un nenorocit“

vine cu întrebarea dacă „problemele cu tatăl“ își au și astăzi locul în psihoterapia modernă. În „Zgomot alb“ ne ocupăm de problema rasismului structural care cere o foarte necesară practică psihoterapeutică la nivel social.

Ani de zile, psihoterapia a fost eclipsată de secretomania întreținută din precauție și cu cele mai bune intenții. Și, deși apreciez și înțeleg preocuparea ca psihoterapia să nu fie greșit reprezentată, distorsionată sau rău interpretată, sunt de părere că tabuurile arhaice nu mai susțin atât de importantul și valorosul interes pe care îl avem față de societate ca întreg în ceea ce privește evoluția și schimbarea pe care psihoterapia le poate antrena după ea.

Am speranța că această carte va provoca discuții despre femei și dorințe. Și sunt de părere că învățăm cel mai ușor dacă avem inima deschisă, precum și respect și înțelegere pentru celălalt, dar sunt la fel de conștientă și de realitatea faptului că nu ajungem întotdeauna în terapie cu o astfel de deschidere și încredere. E nevoie de timp, așa cum vei descoperi și, sper, vei simți citind „Corpul meu, regulile mele“.

Sunt povești despre femei moderne în timpuri moderne. Camuflarea este profundă. Orice cititor care crede că o recunoaște pe vreuna dintre cele șapte femei mai mult ca sigur se înșală, deși am speranța că vei rezona cu unele dintre conflictele interioare universale care răzbat din aceste povești. Explorarea acestei cărți este o continuă căutare pentru noi toți. Și unul dintre marile daruri oferite de purtarea acestor discuții este că ele transcend întrebarea *Ce vor femeile?* către premisa că *femeile au dorințe*. Punct.

Așadar, pornind de la acest gând, fă-ți timp să îți explorezi dorințele în felul *tău*, conștientă de riscurile pe care le presupun acestea, făcând din dorință un răspuns, și nu o întrebare. Iar când vei fi îndeajuns de liberă încât să fii întru totul tu însăși, nu uita să iei de mână o altă femeie și, strângându-i-o ușor fără să-i dai drumul, invit-o în viața ta ca parteneră de discuție și prietenă. Numai discutând, ascultându-ne una pe cealaltă și creând legături între noi, împreună vom avea puterea să ne eliberăm de sub tutela patriarhatului.

Ce-și doresc femeile?

ERNEST JONES, *The Life and Work of Sigmund Freud* (1953)

Într-o notă de subsol, Jones dă și citatul
în limba germană: Was will das Weib?

I'll tell you what I want, what I really, really want

So tell me what you want, what you really, really want

I wanna, (ha) I wanna, (ha) I wanna, (ha) I wanna, (ha)

I wanna really, really, really wanna zigazig ah

SPICE GIRLS, „Wannabe“ (1996)